

УДК 78.07+78.02(785)

Ірина Новосядла

ГРАНІ ТАЛАНТУ ВАСИЛЯ БЕЗКОРОВАЙНОГО

(анонсуючи видання повного зібрання фортепіанних творів)

Стаття присвячена творчій постаті представника української діаспори – Василя Безкоровайного (1880–1966) – композитора, педагога, диригента, піаніста, музично-громадського діяча, просвітителя. Упродовж тривалого радянського періоду його творчість була заборонена, а сам композитор мав тавро «буржуазного націоналіста». Лише через роки завдяки дослідженням музикознавців, підтримці меценатів, участі небайдужих шанувальників української музики, музична спадщина В. Безкоровайного повертається із забуття. Основний акцент зроблено на участі В. Безкоровайного в музично-освітньому процесі українського зарубіжжя, на діяльності як композитора і педагога філії УМІА (Українського музичного інституту Америки) в м. Баффало (США).

Стаття приурочена виданню повного зібрання фортепіанних творів композитора, написаних з педагогічною метою.

Ключові слова: Василь Безкоровайний, композитори української діаспори, музична спадщина, Український музичний інститут Америки, фортепіанний педагогічний репертуар, музика для дітей, науково-творче товариство Василя Безкоровайного, пропагування і видання творів.

Найбільшою нагородою для митця є визнання результатів його праці, зацікавленість його музичними творами, написанню яких він присвятив усе своє життя.

Однак, сумні, часом трагічні сторінки історії життя нашої держави наклали свій відбиток на національне мистецтво, на належне пошанування музичних надбань. Упродовж тривалого радянського періоду значний пласт музичної культури, представлений творчістю композиторів-емігрантів, залишався «*terra incognita*». Адже кожний з них носив тавро «буржуазного

націоналіста», «зрадника Батьківщини», їхня творчість, на думку радянських ідеологів, не відповідала цілям «будівника комунізму»: духовна музика композиторів суперечила насаджуваним тогочасним режимом атеїстичним поглядам, тож, відповідно, не мала права виконуватись, а твори, що несли в собі красу, поетичність та милозвучність української народної пісні, викликали підозру через їх національний дух. Лише через роки, завдяки дослідженням музикознавців, підтримці меценатів, участі небайдужих шанувальників української музики, творчий спадок композиторів української діаспори знайшов дорогу до слухачів.

Серед митців, які з приходом комуністичного режиму змушені були емігрувати за кордон і там, на чужині, розгорнули багатогранну діяльність для розвитку освіти та мистецтва серед своєї громади, був і Василь Безкоровайний – композитор, педагог, диригент, піаніст-акомпаніатор, просвітитель, музично-громадський діяч.

Життєпис та окремі жанри творчості В. Безкоровайного висвітлюються в публікаціях Л. Кияновської, Н. Голошняк, П. Медведика, Т. Воробкевич, Я. Гайдукевича, Л. Назар, О. Німилович, У. Молчко. Однак його активна педагогічна і просвітницька діяльність, вагомий обсяг композиторської спадщини (350 творів) спонукають до нових наукових пошуків з метою збагнути значення митця в історії української музичної культури та належним чином поцінувати його внесок до національної музичної скарбниці.

Пропонована стаття приурочена виданню повного зібрання фортепіанних творів композитора, написаних з педагогічною метою. Тож ми не намагатимемось переказати біографію композитора, сторінки якої представлено в дослідженнях українських музикознавців. Мета статті – не лише проанонсувати ще один важливий крок у поверненні спадщини В. Безкоровайного в Україну, а й досягнути масштаби його просвітницько-педагогічної діяльності, осмислити його місію як Людини-Митця-Педагога.

Найперше, ми спробували дати собі відповідь на запитання: якою особистістю був Василь Безкоровайний (1880 – 1966) – людина, яка доклала чимало зусиль (часто всупереч життєвим обставинам) служінню українській музичній культурі; яка палко любила українську пісню, рідне слово і цю любов несла через все своє життя, проповідуючи її своїм Мистецтвом; яка зуміла передати цю любов не лише власним дітям й онукам, а й сотням українських дітей, що волею долі опинились за межами своєї батьківщини?..

Матеріалом для пропонованих аналітичних роздумів послуговували архівні джерела – публікації з періодичних видань, спогади рідних, друзів і колег, а також сучасні музикознавчі статті.

Ось як згадує про композитора його товариш і колега, автор лібрето до дитячих оперет «Червона Шапочка» та «Лісова царівна»¹ Леонід Полтава: «Василь Безкоровайний був професіоналом, але його музична освіта, хоч як велетенською практикою, не була завершена хоча б, як у Миколи Лисенка – німецькою Консерваторією. Це був самородок, з достатніми знаннями, щоб творити і, в кращих своїх творах – досягати вершин, яких не досягає і той, хто зміг закінчити три консерваторії у п'ятьох країнах світу...» [6].

Величезне прагнення вчитись, розвиватись, самовдосконалюватись було життєвим кредо В. Безкоровайного. З дитячих років він почав активно займатись музикою: володіючи чудовим голосом, співав у церковному та гімназійному хорі, опановував гру на різних інструментах – фортепіано, скрипці, віолончелі, контрабасі, цитрі. Згодом організував оркестр струнних інструментів і керував гімназійним хором, для якого написав свої перші твори – «Гей, хто на світі!» та «Не хилийте вниз прапора» на слова І. Франка. Також в доволі молодому віці він став активним учасником тернопільського хору «Боян». Згодом, захоплення хоровим мистецтвом і створення хорових товариств – з метою розвивати українську музичну культуру і освіту

¹ Дитячу різдвяну оперу «Лісова царівна» (на віршованій текст Л. Полтави) Василь Безкоровайний не встиг закінчити. Зберігся лише рукопис лібрето з помітками композитора.

(спочатку після тривалої полонізації, потім в еміграції) – стане справою його життя².

Василь Безкоровайний, фото 1907 р.

З юнацьких літ у нього з'явилось неабияке натхнення та інтерес до опанування різних наук: він одночасно навчався у Політехнічній школі, на фізико-математичному факультеті Львівського університету³ та консерваторії Галицького музичного товариства, де вивчав композицію, гармонію, контрапункт та інструментування. В. Безкоровайний вільно володів англійською, німецькою, французькою мовами, трохи знав угорську. Ці знання дозволяли часто бувати за кордоном, де він відвідував концерти, оперу, знайомився з творами західноєвропейських композиторів, мав честь зустрітись зі славетними земляками, які прославили Україну на весь світ – Соломією Крушельницькою, Олександром Мишугою.

² В. Безкоровайний – організатор, керівник і диригент хорових колективів у Станіславові, Тернополі, Форальбергу (Австрія), Баффало (США)

³ Пізніше у цьому ж університеті В. Безкоровайний навчався на філософському факультеті.

Незважаючи на зацікавленість точними науками, можна сміливо стверджувати, що у формуванні В. Безкоровайного як особистості перемогло творче начало. Завдяки своїй величезній працелюбності, енергії, нестримному бажанні діяти і творити, він повністю присвятив себе музичному мистецтву: писав все нові й нові твори, організовував осередки музичної культури – навчальні заклади, хори, оркестри, виступав як диригент, як піаніст-соліст та акомпаніатор, займався педагогічною діяльністю, організацією концертів. Як згадує донька композитора Неоніла Стецьків-Безкоровайна, «...Василь Безкоровайний все життя кохався в музиці, творив її, любив свій народ, працював для нього. Згадати б тільки всі ці проби, засідання, тренування, та і самі імпрези...» [7].

Громадсько-суспільна та просвітницька діяльність В. Безкоровайного охоплювала, крім вище згаданого керівництва хорами, організацію та активну участь у проведенні концертів. Зокрема, у Станіславові митець неодноразово виступав ініціатором вшанування роковин Т. Шевченка, Б. Грінченка, І. Котляревського. Крім того, він був учасником «Научного кружка», в програмі заходів якого, як зазначається в архівних матеріалах, було відзначення урочистим концертом 52-их роковин смерті Т. Шевченка, де В. Безкоровайний диригував хорами [5]. Низку концертів та інші просвітницькі акції митець організував і в Золочеві, куди перевели його з Тернополя після пацифікації у 1929 р.

В. Безкоровайний диригував оркестрами в таких оперних постановках як «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемівського, «Наталка-Полтавка» М. Лисенка, у виставі «Ой не ходи Грицю» за п'єсою М. Старицького та ін.

Прихід радянської влади, а згодом, німецька окупація змусили митця покинути Батьківщину. Однак, куди би не закинула доля В. Безкоровайного, він невтомно працював: уроки, лекції, написання музичних творів, репетиції, концерти. Так, з церковним хором ім. А. Шептицького у м. Готенемсі (Австрія) за 13 місяців композитор дав 235 концертів; в репертуарі хору було 130 творів. В чужому для нього середовищі митець не складає руки, а

поринає з головою у роботу. Ось що пише з цього приводу палка шанувальниця творчості композитора О. Бризгун-Соколик: «...Василь Безкоровайний і тут непосидючий. Він навчав, компанував, організовував...Ось у руках перша програмка в німецькій мові: 27-го жовтня 1946 р. концерт українського церковного хору, диригує проф. Василь Безкоровайний. В програмі поміж творами Баха, Гайдна, Бортнянського та Лисенка – «Отче наш» Безкоровайного для мішаного хору а капеля» [1].

Після переїзду родини до м. Баффало (США), як свідчать програмки концертів, активна діяльність митця не припиняється: він акомпанує солістам-виконавцям, а також грає на віолончелі власні твори в складі струнного квартету на шевченківських концертах, виконує авторські фортепіанні композиції в імпрезах, присвячених вшануванню пам'яті С. Петлюри та Є. Коновальця.

Творчий доробок В. Безкоровайного охоплює різні жанри і форми: симфонічні твори («Українська різдвяна увертюра», «Думка-Шумка»), камерно-інструментальні («Українські мелодії» для струнного квартету, композиції для скрипки і фортепіано, для фортепіано соло), хорові твори для мішаного складу («Думи мої» на сл. Т. Шевченка, «Країно див» на сл. О. Олеся, «Дністрованка» на сл. М. Шашкевича, духовні хори, обробки українських народних пісень тощо), для жіночого («Садок вишневий» на сл. Т. Шевченка, «Лагідні весняні ночі» на сл. Л. Українки та ін.) та чоловічого («Гей, хто на світі» на сл. І. Франка, «Народнім лицарям» на сл. О. Олеся, «Реве, гуде негодонька» на сл. Л. Українки та багато ін.), солоспіви на слова Т. Шевченка, Б. Лепкого, О. Олеся, С. Руданського та ін.), мелодекламації на поезію Т. Шевченка («Минають дні», «Тополя») і П. Тичини («Скорбна мати»), музика до драматичних вистав («Тополя» Г. Лужницького за поемою Т. Шевченка, до п'єси «Мина Мазайло» П. Куліша), дитяча оперета-казка «Червона Шапочка» (лібрето Л. Полтави).

Твори композитора упродовж 1898–1939 років входили до різноманітних концертних програм у Станіславові, Тернополі, Золочеві.

Зокрема, у 1934 році громадськість Золочева урочисто відсвяткувала 35-літній ювілей музичної діяльності В. Безкоровайного великим концертом із його творів.

За свідченням публікацій із архівних діаспорних видань, твори композитора виконувалися в концертах в Інсбруку (Австрія), а після виїзду автора до США – в мистецьких заходах у різних американських містах. Найчастіше звучали такі його твори, як: «Козаченьку куди йдеш» для скрипки; «Думка» g-moll, «В гаю зеленім» та «Спомини з гір» для фортепіано; «Народним лицарям», «Країно див» для хору; солоспіви «І знов страшні чутки», «На склоні гір», «Чари ночі», «Де ж ти листочку». Зокрема, його скрипкові твори «Козаченьку, куди йдеш» та три «Думки», фортепіанна п'єса «Спомини з гір» звучать у серії концертів «The works of Eastern European composers». А «Українська різдвяна увертюра», вперше виконана американським філармонійним симфонічним оркестром у Баффало в 1956 році, здобула величезний успіх і згодом прозвучала на сцені в Лос-Анджелесі на концерті різдвяної музики «Across the map with Christmas music» [1].

Схвально сприймала американська публіка і мелодекламації на вірші українських поетів Т. Шевченка і П. Тичини. Про це пише сам В. Безкоровайний у своїх листах до О. Бризгун-Соколик, з якою вони познайомились у 1959 році і підтримували товариські стосунки до самої смерті композитора: «Дня 14-го червня 1961 року:... недавно на концерті в честь Шевченка в Клайнгауз Мюзік Гол грав я супровід фортепіану до мелодеклямації «Тополя», яку деклямувала моя донька Неоніля Стецьків – по-англійськи. Поема «Poplar» («Тополя» з англ. – Авт.) американцям дуже подобалася...» [1].

Успіх творів композитора пояснює О. Бризгун-Соколик: «...його музика є щира, безпосередня, безпретензійна, дуже мелодійна. І своєю мелодією зворушує і захоплює слухача. Вона в багатьох випадках базована на народних мотивах, то вона доходить і до слухача не надто вибагливого, а звичайного, скромного, який не розуміючи музики її любить, тому, що вона

йому подобається і це є дуже велике значення музики В. Безкоровайного» [2].

Василь Безкоровайний з Оксаною Бризгун-Соколик, Торонто, 1960 р.

Окремої уваги заслуговує казка-оперета В. Безкоровайного «Червона Шапочка». Про історію її створення згадує автор лібрето Л. Полтава: «Незадовго після знайомства зійшла мова про дитячий оперний репертуар, і проф. В. Безкоровайний шкодував, що українські діти в цьому відношенні дуже покривджені, бо можна назвати лише декілька дитячих опереток Миколи Лисенка (він сам їх називав «оперками»), ще одну-дві музичні казки – і на тому увесь репертуар вичерпувався. «А чому нам не створити щось таке, щоб і діти, і дорослі дивились і слухали? Візьмим казку, – говорив мені проф. В. Безкоровайний, – бо ж кожна добра казка це твір і для дітей, і для дорослих, як «Лис Микита» Франка... Ми спинились на міжнародному, мандрівному сюжеті і назвали нашу оперету «Казка про Червону Шапочку»». Автор лібрето був надзвичайно задоволений музичним вирішенням: «...у музиці було стільки гумору, дотепу, казковості, винахідливості, що годі було повірити, що її написав 80-річний Композитор!» [6].

Казка-оперета справді мала надзвичайний успіх. Її прем'єра відбулась у 1965 р. в Торонто силами музичної студії О. Бризгун-Соколик з нагоди

відзначення 85-річчя композитора. Також постановки відбулись у Гамільтоні, Нью-Йорку США), Сіднеї (Австралія), Генку (Бельгія).

Василь Безкоровайний в оточенні виконавців оперети «Червона Шапочка», поставленої на сцені в Торонто, Канада, 16 травня 1965 р. Музичною Студією Оксани Бризгун-Соколик, для вшанування композитора в його 85-ліття життя. Вистава оперети була повторена 6 червня 1965 р. в поблиському Гамільтоні.

Приємно відзначити, що і сьогодні не згасає інтерес до цієї оперети, як в Україні, так і США: відомими є факти про постановки «Червоної Шапочки» в Тернополі, Рівному, у філії Українського музичного інституту Америки (далі – УМІА) у Детройті (штат Мічіган).

Вболіваючи за національно-патріотичне виховання дітей, прищеплення їм почуття любові до рідної землі, її культурних надбань, В. Безкоровайний не міг залишатись осторонь музично-освітнього процесу. Учителюючи в гімназії в Станіславові (1911–1913 р.р.), він став одним із засновників першої в Галичині музичної школи, а після смерті Д. Січинського – її директором. Тісно співпрацюючи зі С. Людкевичем та В. Барвінським, він згодом відкриває філії Львівського Вищого музичного інституту в Тернополі (1928 р.) та Золочеві (1931 р.). Він також розробив статут і навчальну програму основних курсів, що стало запорукою успішної діяльності інституту. Свою викладацьку діяльність він поєднував з роботою піаніста-акомпаніатора. З метою поповнення педагогічного репертуару, якого

на той час в західних областях України було дуже мало, він створив низку фортепіанних творів.

Свою активну педагогічну діяльність В. Безкоровайний продовжив в США, очоливши філію УМІА в Баффало. В архівних документах композитора, переданих в Україну його донькою, зустрічаються листи, в яких вчителі українських музичних шкіл в еміграції «просять Поважного Професора музики скомпанувати твори для дитячого репертуару» [3]. Тож, концертуючи і даючи уроки гри на фортепіано, композитор створював нові фортепіанні опуси.

Кожна людина, а творча особистість – насамперед, може реалізувати всі свої ідеї і задуми, розкрити всі сторони свого таланту, коли відчуває безмежну підтримку. В. Безкоровайний черпав сили, енергію і натхнення в оточенні своєї родини – дружини, доньки, сина й онуків.

Колишня учениця-скрипалька композитора, дружина Стефанія Стебницька не лише подарувала йому двох чудових дітей – доньку Неонілу і сина Любомира, але й упродовж всього спільного життя була надійною помічницею, соратницею й однодумцем⁴ у всіх його справах. Після її смерті у 1959 році діти й онуки стали розрадою і опорою митця.

Василь Безкоровайний був турботливим, люблячим батьком і дідусем. Педагогічний талант він дарував також власним дітям й онукам. Свою любов до них він вилив у звуках, присвятивши фортепіанні твори: дітям – «Танець Нілюсі» і «Танок Любчика», онукам – «Вальс Роми» і «Вальс Андрійка».

Майже в кожному повідомленні в українських газетах, що видавались у Баффало, афішах та програмах концертів можна знайти прізвища Василя Безкоровайного та його доньки Неоніли Стецьків.

⁴ Саме завдяки Стефанії Стебницькій, дружині В. Безкоровайного, збереглися твори композитора, які під час еміграції у 1944 році вона вивезла у двох валізах за кордон.

В.Безкоровайний дає уроки гри на фортепіано своїй онуці Ромі Стецьків, 1963 р.

Завдяки доньці композитора Неонілі, яка зберегла та впорядкувала весь архів батька – рукописи та друковані ноти – та її чоловіку, відомому лікареві-анестезіологу, Євгену Стецьківу⁵, котрий привіз цей архів в Україну, музична спадщина митця повернулася на батьківщину.

Понад пів століття ім'я та твори Василя Безкоровайного залишались маловідомими на рідній землі.

Нелегкий, але воістину, благородний труд взяли на себе Симферопольське Науково-творче товариство Василя Безкоровайного та особисто внучатий племінник композитора – заслужений працівник культури України Богдан Безкоровайний. У нашому з ним інтерв'ю пан Богдан згадує наступне: «...Про Василя Безкоровайного вперше почув в дитинстві від свого тата – Безкоровайного Миколи Васильовича, довідався, що у нашій родині був композитор (мій дідусь і Василь Безкоровайний були двоюрідними братами). Але так, як композитор виїхав на Захід, говорити про нього в

⁵ Зять В. Безкоровайного, **Євген Стецьків** (1921-2009) – уродженець с. Грушева, що на Львівщині, активний громадський діяч української громади Північної Америки, автор численних гостропубліцистичних статей, книжки «Листи до друга в Україні», меценат.

Радянському Союзу було небезпечно. На всіх емігрантів радянський режим накладав жорстоке табу. Лише навчаючись у Львівській державній консерваторії ім. М. Лисенка, у 1984 році у Науковій бібліотеці ім. В. Стефаніка вдалося знайти поживклі партитури і зробити копії його 5 творів (4 для скрипки і «Хризантеми» для фортепіано). Тоді ж проявилась професійна зацікавленість – подарувати друге життя його незаслужено забутій музичній спадщині».

Науково-творче товариство Василя Безкоровайного було створено 12 березня 1999 р. у Симферополі, його основною метою було духовне відродження української нації, пропагування творчості маловідомих українських композиторів, насамперед, спадщини Василя Васильовича Безкоровайного.

За вісімнадцять років існування товариства зроблено чимало для популяризації творчості несправедливо забутого українського митця: разом з мистецькими колами України широко відзначалося 120-річчя, 125-річчя та 130-річчя від дня народження Василя Безкоровайного. Концерти (більше 50), присвячені цим датам, пройшли у багатьох куточках нашої держави: Києві, Симферополі, Севастополі, Алушті, Донецьку, Луганську, Тернополі, Львові, Ужгороді, Дніпропетровську, Чернівцях, Харкові, Рівному, Дрогобичі, Івано-Франківську. Для поширення музичної спадщини композитора науково-творчим товариством разом з Національною радіокомпанією України зроблені численні записи солоспівів, інструментальних творів у перекладі для оркестру народних інструментів. Пройшло безліч радіо і телепередач про життя і творчість композитора у різних регіонах України, випущено компакт-диски з музикою митця «Затремтіли струни» та «Народжена вогнем», його нотні збірки «Українські думки» для скрипки та фортепіано, «Сонати для фортепіано», «П'єси на українські теми в чотири руки для фортепіано», «Вокальні твори»⁶.

⁶ Збірку «Вокальні твори» видано при сприянні та фінансовій підтримці онуків В. Безкоровайного – Роми Стецьків-Лонг та Андрія Стецьківа (США) в пам'ять про їх батьків – Неонілу Стецьків-Безкоровайну та Євгена Стецьківа.

Проведенню цих концертів сприяв і надавав фінансову підтримку зять В. Безкоровайного, доктор медицини Євген Стецьків.

Свою активну діяльність товариство не припинило й після анексії Криму. Завдяки ентузіазму та величезній праці його керівника Богдана Безкоровайного та його дружини Наталі⁷, твори композитора отримали своє друге життя в Україні.

Зараз подружжя готують до друку повне зібрання фортепіанних творів В. Безкоровайного. За свідченням п. Богдана, процес пошуку нот тривав двадцять п'ять років. Фортепіанні п'єси композитора було віднайдено у закритих фондах наукової бібліотеки Національної академії наук, Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника, музичному фонді Національної бібліотеки України ім. В.І. Вернадського, архіві Тернопільського краєзнавчого музею, приватних колекціях.

⁷**Наталія Безкоровайна** – концертно-опера співачка, заслужена артистка України, кавалер ордена княгині Ольги III ступеня, лауреат Премії АРК, солістка Кримської державної філармонії, доцент Кримського університету культури, мистецтв і туризму. Народилась у Сімферополі в сім'ї відомого кримського художника С.Г. Лаутара. Веде успішну гастрольну діяльність, виступає у благодійних концертах. Здійснила записи на українському радіо з оркестром народних інструментів Національної Радіокомпанії України, що увійшли до золотого фонду нашої культури. Стала першою виконавицею солоспівів В. Безкоровайного після проголошення Незалежності України. Ім'я співачки занесено до енциклопедичного видання «Словник співаків України», «Музичної Енциклопедії України» тощо.

До двох частин повного зібрання фортепіанних творів увійшли 120 п'єс різних жанрів – від обробок українських народних пісень до зразків, стилізованих в дусі західноєвропейської романтичної музики, сонат, а також цикл колядок «При ялинці». Згідно задуму В. Безкоровайного, твори репрезентовано як дидактичний матеріал і розміщено з умовним поділом на шість років навчання, в порядку зростання піаністичних труднощів.

На думку упорядників цієї збірки, вона поповнить музичну скарбницю фортепіанної музики і зможе використовуватись як у педагогічній, так і концертній практиці.

На завершення процитуємо ще один спогад Л. Полтави: «...кремезна, досить повна постать; ледь припухлі, але дуже виразні, сказати б – випрацьовані руки, особливо ж пальці, (він грав на скрипці, піано, віолончелі), легко посріблена, напевно темна колись, чуприна, а на округлому, милому обличчі, з постійним теплим усміхом у куточках уст, - можна було побачити все, крім старости! Молодисте обличчя, веселі, з іскорками, очі, і завжди – усміх, усміх людини, яка все життя дарувала людям той скарб, що мала від природи» [6].

Василь Безкоровайний жив для української культури і жив рідною культурою. Завдяки подвижницькій праці патріотів українського мистецтва його музика повертається і шириться там, де народилась, де композитор залишив своє серце.

Література

1. Бризгун-Соколик О. Василь Безкоровайний / О. Бризгун-Соколик // Свобода: український тижневик. – Торонто, Канада. – 3 серпня 1983 р.
2. Бризгун-Соколик О. Спомин про Василя Безкоровайного: у сорокову річницю смерті / О. Бризгун-Соколик // Новий шлях – Торонто, Канада. – 9.03.2006.
3. Воробкевич Т. Передмова до збірки колядок для фортепіано «При ялинці» В.Безкоровайного / Т. Воробкевич. - Львів: Сполом, 2006. – с.3-6.

4. Губіцька В. Концерт пам'яті композитора Василя Безкоровайного / В. Губіцька // Міст: тижневик для українців вього світу. – Філадельфія, США. – 25 грудня 2013 р.
5. Лагодинська-Залеська Г. Василь Безкоровайний /Г. Лагодинська-Залеська// Шляхами Золотого Поділля: Видання Наукового товариства Шевченка. – т. II. – Філадельфія, США. – 1970. – С. 225 – 227.
6. Полтава Л. Пам'яті композитора Василя Безкоровайного (у першу річницю смерти) /Л. Полтава// Провидіння: Альманах-календар Союзу українців-католиків Америки. – Філадельфія : Америка, 1967.
7. Стецьків-Безкоровайна Н. Спогади про Василя Безкоровайного / Н. Стецьків-Безкоровайна // Інтерв'ю для радіопроеграми «Українська музика на Заході». – ч.І.

Iryna Novosiadla

THE SIDES OF VASYL BEZKOROVAINYI'S TALENT

(announcing the publication of complete collection of the piano compositions)

The article deals with the creative personality of the representative of Ukrainian diaspora – Vasyl Bezkorovainyi (1880–1966) – composer, pedagogue, conductor, pianist, musician and public figure, educator. During the long Soviet period his creative activity was forbidden and the composer was labelled “bourgeois nationalist”. Only after many years, owing to the researches of musical critics, support of philanthropists, participation of interested admirers of Ukrainian music, V. Bezkorovainyi's musical heritage is returning from oblivion.

Materials taken from periodicals, reminiscences of his family members, friends, colleagues and students, are used in the article. In the focus of its attention is V. Bezkorovainyi's participation in the musical-educational activity of Ukrainians abroad, in his work as a composer and pedagogue of the UMIA (Ukrainian Music Institute of America) branch in the city of Buffalo (USA).

The article concerns the publishing of the complete collection of the composer's piano works, created with an educational purpose. For 25 years those works have been searched for by Vasyl Bezkorovainyi's Scientific-Creative Society (the city of Simferopol') which is run by the Honoured Worker of Culture of Ukraine Bohdan Bezkorovainyi. Two volumes will comprise 120 pieces of music – arrangements of Ukrainian folk songs and dances and the author's original works including those devoted to the family members (wife, son, daughter, grandchildren) – and a cycle of Christmas carols (kolyadky) “At the Fir-Tree”. The compositions are placed in the order, which coincides with the author's idea – the piano is to be studied six years, from least complicated to most complicated.

Key words: Vasyl Bezkorovainyi, composers of Ukrainian diaspora, musical heritage, Ukrainian Music Institute of America, piano educational repertoire, music for children, Vasyl Bezkorovainyi's Scientific-Creative Society, promoting and publishing works.